

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 1004113332
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1004113332.14

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej, členiek senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a JUDr. Gabriely Mederovej, v právnej veci žalobcu: H. E. J., D., trvalým pobytom v O., K. G. H., proti žalovanému: BL Slovakia, spol. s r.o., so sídlom v Nitre, Mostná 72, IČO: 31 396 054, zast. AK GAVOROVÁ & Partner, s.r.o., so sídlom v Bratislave, o zaplatenie 91.266, 68 eur s príslušenstvom, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7Cbs/3/2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs/3/2007- 753 zo dňa 7. novembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs/3/2007-753 zo dňa 7. novembra 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

II. Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 7. novembra 2019, č.k.7Cbs/3/2007, ktorým súd prvej inštancie nepripustil zmenu žaloby navrhnutú žalobcom.

Odôvodnenie

1. Odvolaním žalobcu napadnutým rozsudkom č. k. 7Cbs/3/2007-753 zo dňa 7.11.2019 Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu (pôvodne podanej ako vzájomná žaloba v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001) o zaplatenie sumy 91 266,68 eur s prísl. tak, že vo výroku I. návrh žalovaného zo dňa 21.12.2017, doručený súdu dňa 27.12.2017, na prerušenie konania zamietol, vo výroku II. žalobu žalobcu zamietol a vo výroku III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhrad trov prvoinštančného konania vo výške 100 %.

2. Ako vyplýva z napadnutého rozsudku uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 28Cb/16/01-332 zo dňa 29.1. 2004, v právnej veci žalobcu: BLOCK Slovakia, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Nové Záhrady III/6, IČO: 31 396 054, proti žalovanému: H. E. J., D., trvale pobytom v O., S. XX, súd prvej inštancie v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/16/01 rozhodol o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného o zaplatenie sumy 125.022,67 eur (3.766.433,-Sk) na samostatné konanie.

Súd prvej inštancie uvedeným uznesením rozhodol o vylúčení vzájomnej žaloby žalovaného (v tomto konaní v pozícii žalobcu), podanej na súd dňa 20. januára 2003, ktorá bola ešte žalovaným (v tomto konaní v pozícii žalobcu) v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001 rozšírená na pojednávaní dňa 29. januára 2004. Táto vzájomná žaloba, vrátane jej rozšírenia bola vylúčená z konania sp. zn. 28Cb/16/2001 na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 7Cbs/3/2007. Vzájomnú žalobu zo dňa 20. januára 2003 podal žalobca pôvodne do konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/16/2001, kde vystupuje na strane žalovaného (konanie vo veci žalobcu: BLOCK Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 396 054, proti žalovanému: H. E. J.S., D., trvale pobytom v O., S. XX, o zaplatenie 33 642,- eur s prisl.; pred prepočtom 1.013.500,-Sk) uplatnil si svoju pohľadávku vo výške 105.357,50 eur (3.174.000,-Sk) z titulu neuhradeného nájomného zo strany žalovaného (v pôvodnom konaní na strane žalobcu). Na pojednávaní konanom dňa 29. januára 2004 vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/16/2001 žalobca rozšíril svoju vzájomnú žalobu o sumu 19.658,39 eur (592.228,30,-Sk), na sumu 125.022,67 eur (3.766.433,-Sk) z titulu ďalšieho neuhradeného nájomného, v zmysle Zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov, uzavretej medzi stranami sporu dňa 25. septembra 1998.

3. Krajský súd ďalej v odôvodnení uviedol, že dňa 24. júna 2004 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie žalobcu označené ako „Zmena vzájomného návrhu navrhovateľa v konaní č. k. 3Cb/54/2004 Ma“ (omyl žalobcu v uvedenom označení spisovej značky, keďže správne mala byť uvedená 7Cbs/3/2007), ktorým žiadal, aby súd povolil „obmedzenie“ vzájomného návrhu žalobcu podaného dňa 20. januára 2003, a aby po vykonanom dokazovaní vyniesol Krajský súd v Bratislave nasledovný rozsudok: „BLOCK SLOVAKIA, s.r.o. je povinný zaplatiť navrhovateľovi 2.749.500,-Sk (91.266,68 eur) s úrokom 17,6 % od 03.04.2001 až do zaplatenia“. Žalobca tak vykonal z dôvodu, že dňa 21. mája 2004 obdržal Protokol o daňovej kontrole obdobia roku 2000 spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, s.r.o., zo dňa 28. februára 2003, ktorý bol žalobcovi zaslaný v konaní Krajského súdu v Bratislave vedenom pod sp. zn. 9Cbs/64/2003 o určenie práva, s rovnakými stranami sporu. Z protokolu žalobca zistil, že Zmluva o nájme zo dňa 25. septembra 1998 obsahuje v bode III. 1c) zrejmu nesprávnosť vo výpočte výšky nájomného za príľahlý pozemok, keď podľa zistenia daňového úradu je jeho rozloha len 957 m² a nie 1.348 m², preto výška ročného nájmu nie je 58.321,72 eura (1.757.000,-Sk), ako je určená v bode III. uvedenej zmluvy, ale len 50.753,50 eura (1.529.000,- Sk). Žalobca ďalej uviedol, že celková povinnosť žalovaného uhradiť náklady na rekonštrukciu sídla spoločnosti v hodnote nájmu za obdobie od 01. júna 1995 do dňa 31. decembra 2000, t. j. za 5 rokov a 7 mesiacov, je daná sumou 4 roky x 50.753,50 eur (1.529.000,-Sk). Vzhľadom k tomu, že žalovaný tieto náklady uhradil len vo výške 75.676,87 eur (2.279.841,22 Sk), zostala žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi nájom vo výške 50 % z rozdielu povinnosti hradiť náklady zo skutočne uhradených nákladov, t. j. 50 % zo sumy 283.373,70 eur (8.536.917,- Sk) - 75.676,87 eur (2.297.841,- Sk). Žalovaný je tak žalobcovi dlžný sumu 103.549,69 eur (3.119.538,-Sk). Žalobca z Protokolu o daňovej kontrole spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, s.r.o. zo dňa 28. februára 2003 ďalej zistil, že v daňovom priznaní k dani z príjmov za rok 2000, podanom dňa 02. apríla 2001, valné zhromaždenie spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, s.r.o., schválilo vynaložené náklady na rekonštrukciu sídla spoločnosti podľa bodu IV.4.1. Zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov, uzavretej medzi stranami sporu dňa 25. septembra 1998 za rok 2000 vo výške 70.227,48 eur (2.115.673,-Sk). Až dňa 02. apríla 2001 tak bolo možné zistiť sumu nedoplatku na nájomnom podľa bodu IV.4.2. citovanej zmluvy a výšku sumy, žalobcom požadovanú od žalovaného až dňa 03. apríla 2001. Od tohto uvedeného dátumu si žalobca nárokoval aj úroky z omeškania úhrady dlžnej čiastky. Z celkovej dlžnej čiastky 103.549,70 eur (3.119.538,-Sk), ale v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001 na základe návrhu žalovaného (v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001 vystupujúci ako žalobca) i po vylúčení vzájomného návrhu žalobcu na samostatné konanie, sa naďalej koná i o sume 12.281,75 eur (370.000,-Sk), ktorú žalobca prevzal z účtu žalovaného dňa 28. júla 2000. Túto sumu žalobca v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001 (v uvedenom konaní vystupujúci ako žalovaný) započítal voči svojej pohľadávke z nájomnej zmluvy vo výške 103.549,70 eur (3.119.538,-Sk), t. j. nevyvážaná časť nedoplatku na nájomnom, ktorú si žalobca voči žalovanému nárokuje, je suma 91.267,94 eur (2.749.538,-Sk), po zaokrúhlení suma 91.266,68 eur (2.749.000,-Sk), ktorá je daná rozdielom: 103.549,70 eur (3.119.538,-Sk) - 12.281,75 eur (370.000,- Sk). Z uvedeného vyplýva, že žalobca obmedzil svoju vzájomnú žalobu na sumu 91.266,68 eura (2.749.500,-Sk).

4. Uznesením č. k. 7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.5.2016, súd konanie v časti o zaplatenie 33.755,99 eur (1.016.933,-Sk) zastavil. Uvedené rozhodnutie nadobudlo v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/28/2016 z 31.5.2017 právoplatnosť.

5. Podľa súdu prvej inštancie z vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/28/2016 z 31.5.2017, ktorý rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie č.k.7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.5.2016, a ktorým bolo uvedené rozhodnutie potvrdené, vyplynulo, že odvolací súd ustálil, že podanie zo dňa 27.6.2016 vykonané žalobcom, označené ako „ odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.5.2016? samotný žalobca označil za čiastkové odvolanie, pretože odvolanie podáva v rozsahu, ktorým súd zastavil konanie v časti 12.281,75 eur. Z uvedeného bolo potrebné dôvodiť, že žalobca žiadal, aby sa v konaní konalo aj o predmetnej sume 12.281,75 eur, čo v konečnom dôsledku znamenalo, že žalobca sa formou podaného odvolania snažil čiastočne vziať späť návrh, ktorým navrhol čiastočné späťvzatie žalobného návrhu a o ktorom sa v tomto štádiu konania rozhoduje. Takýto postup však v sporovom konaní podľa odvolacieho súdu nebol možný, pretože v zmysle ustálenej judikatúry v prípade, ak žalobca vzal žalobu späť (aj keď len čiastočne), nemôže späťvzatie odvolať (R 60/1999). Uvedené však žalobcovi ako dominus listis, nebráni po právoplatnosti rozhodnutia o tomto odvolaní opätovne upravovať petit žaloby, tzn. prípadným jednoznačným procesným úkonom navrhnúť súdu zmenu žaloby, ktorou sa rozšíri uplatnené právo. Takáto zmena žaloby však bude viazaná na súhlas súdu (§ 139 CSP) a súd nepripustí, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, prípadne, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálny príslušný iný súd (§ 143 ods. 1,2 CSP). Vzhľadom k uvedenému sa súd preto zaoberal odvolaním len vo vzťahu konkrétnych odvolacích dôvodov k odvolaním napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd poukázal na ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a teda podľa uvedeného ustanovenia toto zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona. Podľa § 470 ods. 2 CSP, ktorý zdôraznil najvyšší súd, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov CSP, odvolací súd posudzoval podané odvolanie, ako aj v ňom uvedené odvolacie dôvody, podľa zákona účinného v čase podania odvolania (ust. § 201 a nasl. O.s.p.). Odvolací súd konštatoval, že pre naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., je nevyhnutné, aby v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca za takéto označil vady podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. Poukázal na charakteristiku odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia CSP a dodal, že z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že odňatie možnosti konať pred súdom mu malo byť spôsobené nerozhodnutím o jeho podaní zo dňa 24.6.2004 do 25.5.2016. K uvedenému odvolaciemu dôvodu uviedol, že žalobca počas uvedeného obdobia uplatňoval svoje procesné oprávnenia, o jeho procesných návrhoch súd konal (čomu zodpovedá aj dĺžka súdneho konania). Napokon súd rozhodol aj o konkrétnom podaní zo dňa 24.6.2004, a to v zmysle jeho návrhu, a preto nie je možné, ako ustálil najvyšší súd, v danom prípade hovoriť o odňatí možnosti konať pred súdom. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., odvolací súd nevzhladol. Na záver odvolací súd konštatoval, že sa plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie uvedenom v uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.5.2016 a potvrdil napadnuté uznesenie ako vecne správne v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Predmetom sporu v danom konaní na základe vyššie uvedených rozhodnutí bola ustálená suma o zaplatenie 91.266,68 eur s príslušenstvom z titulu neuhradeného nájomného žalovaným žalobcovi, na základe vyššie spomínanej zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov zo dňa 25.9.1998.

6. Žalobca v prebiehajúcim konaní podaním, označeným ako zmena vzájomného návrhu žalobcu zo dňa 24.6.2004, zbral svoj návrh čiastočne späť ešte pred prvým pojednávaním, o ktorom rozhodol tunajší súd uznesením č. k.7Cbs/3/2007-345 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 4Obo/28/2016-396 zo dňa 31.5.2017, pričom prvoinstančné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.2017. Ďalej žalobca v podaní označenom ako "Rozšírenie návrhu v konaní Krajského súdu v Bratislave, č. k.

7Cbs/3/2007" zo dňa 18.8.2008, navrhol zmeniť žalobu o povinnosť žalovaného uhradiť žalobcovi poplatok za užívanie sídla nehnuteľnosti v celkovej sume 24.231,56 eur (predtým 730.000,- Sk) s úrokmi z omeškania. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 9.2.2011, ktoré odročil na neurčito za účelom spresnia žalobného petitu žalobcom. Podaním žalobcu označeným ako "1/ Petit návrhu v konaní KS v Ba č. k. 7Cbs/3/2007, 2/ Námiетка dezinterpretovania právoplatného rozhodnutia" zo dňa 24.2.2011, žalobca spresnil aj s ohľadom na neurčité späťvzatie žaloby zo dňa 19.6.2009 svoj žalobný návrh, o ktorom rozhodol tunajší súd uznesením č.k.7Cbs/3/2007-133 zo dňa 4.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14.3.2011. Žalobca ďalším podaním, označeným ako "návrh na čiastočné zastavenie konania Krajského súdu v Bratislave" zo dňa 18.11.2013, vzal svoj nárok voči žalovanému čiastočne späť a podaním, označeným ako špecifikácia nároku uplatnenom v konaní Krajského súdu v Bratislave, č. k. 7Cbs/3/2007 zo dňa 15.4.2016, v nadväznosti na započítanie pohľadávok voči žalovanému, žalobca aktualizoval výšku nároku uplatneného žalobou voči žalovanému.

7. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie prednesmi žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, rozsiahlymi písomnými podaniami oboch procesných strán, ako aj listinným dôkazmi, ako Zmluvou o nájme nebytových priestorov, uzavretou dňa 1.6.1995, Zmluvou o nájme nebytových priestorov, uzavretou dňa 25.9.1998, Protokolom o daňovej kontrole DÚ Bratislava IV č. 801/340/1503/2003 zo dňa 28.2.2003, ftk. upovedomeniami o začatí exekúcie (č. l. 416-421), rozsudkom OS BA III č. k 17C 183/2009-142 zo dňa 31.3.2011, zápismi z VZ žalovaného za roky 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, prílohami k účtovným závierkam za roky 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, zápisnicou o výsluchu svedka zo dňa 10.12.2007, 13.10.2010, ako aj celým ostatným obsahom spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.

8. Súdom prvej inštancie bolo zistené, že dňa 1.6.1995 bola podpísaná medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom, zmluva označená ako "Zmluva o nájme bytových a nebytových priestorov podľa ust. zákona č. 116/1990 Zb. a § 663 OZ". Predmetom nájmu boli priestory nachádzajúce sa na adrese K. G. H. v O. (ďalej už len "zmluva o nájme zo dňa 1.6.1995"). Podľa čl. II. bod 2.2 zmluvy, nájomca sa zaviazal užívať bytové priestory na administratívne účely, nebytové priestory na administratívne účely a skladovanie, príľahlé pozemky na skladovanie, resp. na zriadenie parkoviska. Podľa čl. II. bod 2.4 zmluvy, prenajímateľ sa zaviazal po dobu trvania nájmu umožniť nájomcovi užívanie predmetu nájmu ako jeho sídlo. Podľa čl. III bod 3.1 zmluvy celková výška ročného nájomného po zaokrúhlení bola stanovená na sumu 1.757.5000,- Sk (bytové priestory - 552.500,- Sk, nebytové priestory - 224.000,- Sk, príľahlý pozemok - 891.028,- Sk a poplatok za užívanie nehnuteľnosti ako sídla spoločnosti - 10.000,- Sk). Podľa článku IV. zmluvy splatnosť a spôsob platenia nájomného, bod 4.1, sa zmluvné strany dohodli, že záväzok úhrady nájmu nájomca splatí formou akumulovania pohľadávky prenajímateľa voči nájomcovi. Pohľadávka nájomného sa bude akumulovať za účelom financovania plánovanej výstavby kancelárskych priestorov nájomcu. Takto sa pohľadávka z nájmu bude zhromažďovať až do času, kedy sa nájomca rozhodne, akým spôsobom kancelárske priestory vybuduje a do času, kým nájomca neusúdi, že naakumulovaná pohľadávka postačuje na financovanie takejto výstavby. Podľa bodu 4.2. uvedeného článku v prípade, že náklady výstavby kancelárskych priestorov nájomcu nedosiahnu vyčíslenú výšku záväzku vyplývajúcu z nájmu, rozdiel medzi záväzkom z nájmu a nákladmi vynaloženými na výstavbu sa rozdelí na dve rovnako veľké časti. 50% tohto rozdielu pripadá v prospech nájomcu, 50 % uhradí nájomca prenajímateľovi. Podľa bodu 4.3 bolo dohodnuté, že po dobu ďalších 5 rokov od ukončenia výstavby nájomca platí nájom len vo výške 50 % z hodnoty nájmu podľa čl. III tejto zmluvy. Po uplynutí obdobia podľa bodu 4.2, po dobu ďalších 5 rokov nájomca platí nájom vo výške 100 % z hodnoty nájmu, podľa čl. III zmluvy. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, až do splnenia podmienky podľa bodu 5.2. Zmluva bola podpísaná za obe zmluvné strany žalobcom.

9. Bolo zistené, že dňa 25.9.1998 bola uzavretá medzi stranami sporu nová zmluva označená ako "Zmluva o nájme bytových a nebytových priestorov v zmysle ust. zákona č. 116/1990 Zb. a § 663 a nasl. OZ", ktorá podľa v čl. V (správne malo ísť o čl. VI) bod 6 v celom rozsahu nahradila zmluvu o nájme bytových a nebytových priestorov uzavretú dňa 1.6.1995 (ďalej už len "zmluva o nájme zo dňa 25.9.1998"). Podstatné ustanovenia ako predmet nájmu, nájomné, ostatné dojednania sa nezmenili,

odlišným spôsobom došlo k dohode o splatnosti a spôsobe platenia nájomného a doby trvania nájomného vzťahu. Podľa čl. IV bod 4.1 zmluvy, záväzok úhrady nájmu nájomca splatí formou úhrady faktúr a všetkých účtov súvisiacich s financovaním rekonštrukcie nehnuteľnosti, ktorá je predmetom nájmu. Náklady na rekonštrukciu nájomca uhradí nanajvýš v hodnote nájmu za obdobie od 1.6.1995 do 31.12.2000, t. j. nanajvýš do výšky 9.812.708,- Sk. Podľa bodu 4.2 tejto zmluvy v prípade, že náklady rekonštrukcie sídla nájomcu nedosiahnu vyčíslenú výšku záväzku vyplývajúcu z nájmu, rozdiel medzi záväzkom z nájmu a nákladmi vynaloženými na rekonštrukciu sa rozdelí na dve rovnako veľké časti. 50 % tohto rozdielu pripadá v prospech nájomcu, 50 % uhradí nájomca prenajímateľovi. Z bodu 4.3. zmluvy vyplýva, že od 1.1.2001 po dobu ďalších 5 rokov, t. j. do 31.12.2005 nájomca platí nájom len vo výške 50 % hodnoty nájmu podľa čl. III tejto zmluvy (čl. III je totožný s čl. III zmluvy o nájme zo dňa 1.6.1995). Od 1.1.2005 po dobu ďalších 5 rokov t. j. do 31.12.2010 nájomca platí nájom vo výške 100 % z hodnoty nájmu podľa čl. III tejto zmluvy. Čas nájmu bol v čl. V bod 5.1 upravený tak, že zmluva o nájme s výnimkou záväzku podľa bodu 3.1 písm. d) sa uzatvára na dobu určitú, do 31.12.2000. Platnosť záväzku nájomcu podľa bodu 3.1 písm. d) končí dňom výmazu sídla spoločnosti nájomcu z obchodného registra. Zmluva bola podpísaná za obe zmluvné strany žalobcom.

10. Z aktuálneho výpisu z obchodného registra súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol spoločníkom obchodnej spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o. (zmena obchodného mena na BL Slovakia, spol. s r.o. od 20.9.2012), IČO: 31 396 054 od 7.6.1995 do 18.4.2013 a konateľom spoločnosti od 7.6.1995 do 14.8.2000. Ako sídlo spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o. bola od 7.6.1995 do 4.9.2006 zapísaná adresa Nové záhrady III/6, Bratislava, od 5.9.2006 do 19.9.2012 adresa Cabajská 4, Nitra a od 20.9.2012 doposiaľ Mostná 72, Nitra.

11. Zo súdneho spisu tunajšieho súdu, konkrétne z rozsudku č. k. 28Cb /16/01-1437 zo dňa 13. júna 2019 konajúci súd zistil, že predmetom sporu medzi žalobcom: BL Slovakia spol. s r.o., a žalovaným: H. E. J., D.. bolo zaplatenie sumy 105.364,- eur s prísl., kde po čiastočnom potvrdení veci Najvyšším súdom SR vo výške sumy 12.281,75 eur s prísl. zostala predmetom sporu suma 84.445,68 eur s prísl., a to v intenciách názoru Najvyššieho súdu SR ako nárok na náhradu škody v zmysle ust. § 373 Obchodného zákonníka. Existenciu protiprávneho úkonu žalobca v konaní sp. zn. 28Cb/16/01 odvodzoval zo skutočnosti, že žalovaný v pozícii konateľa žalobcu vykonal v období rokov 1999-2000 rekonštrukciu domu na adrese K. G. H. v O., ktorý bol vo vlastníctve žalovaného, a to aj z finančných prostriedkov žalobcu. Uvedeným konaním mal žalovaný spôsobiť žalobcovi škodu vo výške 86.445,68 eura. Žalobca tvrdil, že na uvedenú rekonštrukciu nedal nikdy súhlas. Na preukázanie výšky škody žalobca predložil v konaní daňové a pokladničné doklady. Poukázal tiež na výsledky daňovej kontroly za rok 2000, v rámci ktorej správca dane určil, že úhrada nákladov na rekonštrukciu súkromného majetku z firemných peňazí nie je daňovým výdavkom spoločnosti žalobcu. Tvrdenie žalovaného, že žalobca využíval priestory v sídle spoločnosti, považoval žalobca za nepravdivé. Žalobca mal uzavretú nájomnú zmluvu zo dňa 1.10.1997 so spoločnosťou STAVENA spol. s r.o., na nebytové priestory na I. ul. č. XX v O.. Žalovaný v konaní sp. zn. 28Cb/16/01 v rámci procesnej obrany uviedol, že žalobca od svojho vzniku používal svoje sídlo (K. G. H. v O.) na skladové účely. Dôvodom dočasného prenájmu kancelárií na I. ulici č. XX v O. bola nutnosť vybudovať skladové priestory v suteréne sídla spoločnosti o ploche 120 m². Tento sklad bol vybudovaný z celkovej rekonštrukcie ako prvý už v roku 1998 a po celý čas trvania nájomného vzťahu sa z tohto skladu vydával tovar. Žalovaný ďalej uviedol, že rekonštrukcia sídla spoločnosti bola schválená uzneseniami valného zhromaždenia spoločnosti č. 4 a 5 zo dňa 28.7.2000, ktorými bola schválená výročná správa o hospodárení spoločnosti za rok 1999 a schválená účtovná závierka. Týmto spôsobom podľa názoru žalovaného nedošlo k obohateniu žalovaného z dôvodu, že budovu v K. G. H., ktorá je v jeho vlastníctve žalobca používal 5 rokov ako svoje sídlo bez toho, aby žalovanému za toto užívanie zaplatil akýkoľvek nájom. Súd prvej inštancie v danom konaní vykonal okrem iného, dokazovanie vypočutím svedkov H. R. Q., H. Y. J. a X.. Q. J.. Zo svedeckej výpovede svedka R. Q., riaditeľa spoločnosti, člena predstavenstva a 70 % spoločníka žalobcu súd zistil, že sa zúčastňoval valných zhromaždení raz do roka, kde sa hodnotila ekonomická situácia spoločnosti a schvaľovali určité zámery, príp. investičné veci, ktoré boli potrebné pre spoločnosť. Investíciu súvisiacu s rekonštrukciou budovy na Nových záhradách neodsúhlasili. Zo svedeckej výpovede X.. Q. J. súd zistil, že nehnuteľnosť bola v určitom čase rekonštruovaná, vtedy túto nehnuteľnosť neužívala, inak sa

tam zdržiavala od roku 1985. Rekonštrukcia sa realizovala sústavným vylepšovaním od roku 1985. V čase, keď bola prenajatá BLOCKU a.s., asi v roku 1997, robili cestu cez celú záhradu a príjazd do pivnice, aby sa tam mohli skladovať výrobky. Pivnica mala fungovať ako príručný sklad. Finančne bola rekonštrukcia zabezpečená z ich prostriedkov, niečo financovala firma AES s.r.o., formou nájomného a na základe nájomnej zmluvy s BLOCKOM. Akú sumu uhradili z vlastných prostriedkov svedkyňa nevedela uviesť. Súd prvej inštancie v danom konaní ustálil skutkový a právny stav tak, že žalovaný (H. J.) posudzujúc konanie žalovaného, ktorý vystupoval ako štatutárny orgán žalobcu a aj ako vlastník domu, ktorý bol predmetom rekonštrukcie, nemožno dospieť k záveru o porušení povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a jeho konanie nemožno považovať za rozporné so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka), ani za konanie odporujúce dobrým mravom (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). K uvedenému názoru dospel krajský súd po zohľadnení všetkých relevantných skutočností, pričom vychádzal najmä z predloženej zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov, uzavretej dňa 1.6.1995 medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom. Na základe uvedeného konštatoval, že žalovaný neporušil svoje povinnosti konateľa a neuprednostnil svoje záujmy pred záujmami spoločnosti, keď v zmysle uzavretej nájomnej zmluvy neplatil žalobca ako nájomca dohodnuté nájomné, a to až do výšky financovania výstavby kancelárskych priestorov na adrese K. G. H., O.. Súd konštatoval, že z doposiaľ vykonaného dokazovania nemožno dedukovať, že žalobcovi vznikla škoda zmenšením jeho majetku, prípadne vynaložením nákladov v dôsledku škodovej udalosti, a to predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že na nehnuteľnosti, na ktorej rekonštrukciu vynaložil finančné prostriedky žalobca, mal žalobca registrované svoje sídlo a do výšky rekonštrukcie nebol povinný platiť za prenájom svojho sídla nájomné, a tiež po dobu 5 rokov od ukončenia výstavby bolo dohodnuté nájomné len vo výške 50 % hodnoty nájmu podľa čl. III, zmluvy zo dňa 1.6.1995. Pokiaľ ide výšku škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, táto v zmysle predložených účtovných dokladov preukázaná nebola. Z jednotlivých príjmových a výdavkových dokladov nebolo možné jednoznačne určiť na čo bol nakúpený materiál použitý, a teda nemožno určiť, že bol použitý práve na rekonštrukciu nehnuteľnosti na adrese K. G. H. v O..

12. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu uplatnený žalobou ako nárok na zaplatenie dlžného nájomného podľa zmluvy o nájme zo dňa 25.9.1998, konkrétne čl. IV, v spojení s čl. III danej zmluvy. Žalobca spočiatku vychádzal zo skutočnosti, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 28Cb 16/01 sa žalovaný (tam v postavení žalobcu) domáhal vrátenia hodnoty investícií vynaložených neoprávnené na rekonštrukciu nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, ktorej užívanie ako sídla svojej spoločnosti žalovaný v celom rozsahu namietal z dôvodov uvedených vo vyššie spomínaných vyjadreniach žalovaného. Išlo spočiatku o čiastku 2.804.204,70 Sk titulom nákladov na neoprávnenú rekonštrukciu rodinného domu žalobcu. Podľa žalobcu uvedená rekonštrukcia bola vykonávaná oprávnené a financovaná v súlade s čl. IV zmluvy o nájme zo dňa 25.9.1998. Podľa čl. VI bod 4.1. záväzok úhrady nájmu nájomca splatí formou úhrady faktúr a všetkých účtov súvisiacich s financovaním rekonštrukcie nehnuteľnosti, ktorá je predmetom nájmu. Náklady na rekonštrukciu nájomca uhradí najviac v hodnote nájmu za obdobie od 1.6.1995 do 31.12.2000, t. j. najviac do výšky 9.812.708,- Sk. Náklady na rekonštrukciu sídla žalovaného dosiahli v čase podania vzájomného návrhu sumu 2.279.841,22 Sk vrátane DPH. K vysporiadaniu podľa žalobcu, a teda podľa čl. VI bodu č.4.2 zmluvy zostala suma 7.532.867,78 Sk a žalovaný bol povinný uhradiť žalobcovi sumu 50 % rozdielu vo výške 3.174.433,- Sk s príslušenstvom.

13. Žalobca dňa 21.5.2004 obdržal Protokol o daňovej kontrole obdobia roku 2000, spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o., zo dňa 28.2.2003, ktorý bol žalobcovi zaslaný v konaní Krajského súdu v Bratislave, vedenom pod sp. zn. 9Cbs/64/2003 o určenie práva, s rovnakými stranami sporu. Z protokolu žalobca zistil, že zmluva o nájme, uzavretá medzi stranami sporu dňa 25.9.1998 obsahuje v čl. III bod 3.1.c) zrejmu nesprávnosť vo výpočte výšky nájomného za príľahlý pozemok, keď podľa zistenia daňového úradu je jeho rozloha len 957 m² a nie 1.348 m², preto výška ročného nájmu nie je 58.321,72 eur (1.757.000,-Sk) ako je určená v bode III zmluvy, ale len 50.753,50 eur (1.529.000,-Sk). Žalobca ďalej uviedol, že celkom povinnosť žalovaného uhradiť náklady na rekonštrukciu sídla spoločnosti v hodnote nájmu za obdobie od 1.6.1995 do 31.12.2000, t. j. za 5 rokov a 7 mesiacov je

daná sumou 4 roky x 50.753, eur (1.529.000,-Sk). Vzhľadom k tej skutočnosti, že žalovaný tieto náklady uhradil len vo výške 75.676,87 eur (2.279.841,22 Sk), zostala žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi nájom vo výške 50 % rozdielu povinnosti hradiť náklady a skutočne uhradených nákladov, t. j. 50 % zo sumy 283.373,73 eur (8.536.917,- Sk) - 75.676,87 eur (2.297.841,-Sk). Žalovaný tak dlžil žalobcovi sumu 103.549,69 eur (3.119.538,- Sk). Žalovaný je tak žalobcovi dlžný sumu 103.549,69 eur (3.119.538 Sk) titulom nájomného. Žalobca z protokolu o daňovej kontrole spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o., zo dňa 28.2.2003 ďalej zistil, že v daňovom priznaní k dani z príjmov za rok 2000, podanom dňa 2.4.2001, valné zhromaždenie BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o., schválilo vynaložené náklady na rekonštrukciu sídla spoločnosti podľa bodu IV 4.1. zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov, uzavretej medzi uvedenými stranami sporu dňa 25.9.1998 za rok 2000, a to vo výške 70.227,48 eur (2.115.673,- Sk). Až dňa 2.4.2001 tak bolo možné zistiť sumu nedoplatku na nájomnom podľa čl. IV, bod 4.2 citovanej zmluvy a výšku sumy požadovanú od žalovaného až dňa 3.4.2001. Od tohto dátumu si žalobca nárokoval aj úroky z omeškania z dlžnej sumy. Z celkovej čiastky 103.549,69 eura, sa ale v konaní pod sp. zn. 28Cb/16/2001, vedenom na Krajskom súde v Bratislave na základe návrhu žalovaného (v uvedenom konaní vystupujúci ako žalobca), po vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie, naďalej konalo o sume 12.281,75 eur, ktorú žalobca prevzal z účtu odporcu dňa 28.7.2000. Túto sumu žalobca v konaní sp. zn. 28Cb/16/2001 započítava voči svojej pohľadávke z nájomnej zmluvy vo výške 103.549,70 eur, t. j. nevyčerpaná časť nedoplatku na nájomnom, ktorú si žalobca voči žalovanému nárokuje, a teda sumu 91.267,94 eur, po zaokrúhlení 91.266,68 eur, ktorá predstavuje rozdiel sumy 103.549,70 eur - 12.281,75 eur. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca obmedzil svoj vzájomný návrh na sumu 91.266,68 Eur (2.749.500,-Sk).

14. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že tak, ako sa žalobca v danom spore domáhal zaplatenia dlžného nájomného vyúčtovaného spôsobom podľa čl. IV zmluvy o nájme zo dňa 25.9.1998, predpokladom úspešného vymáhania tejto dlžnej sumy je preukázanie výšky nákladov súvisiacich s rekonštrukciou nehnuteľnosti žalobcu v období 1.6.1995 do 31.12.2000, od ktorej sumy je možné zmluvne dohodnutým postupom určiť výšku prípadného dlžného nájomného. Až od presného ustálenia tejto sumy a jej riadneho preukázania prichádza do úvahy postup vypočítania dlžného nájomného, zakotvený v čl. IV nájomnej zmluvy zo dňa 25.9.1998. Z obsahu celého súdneho spisu, ako aj súdneho spisu sp. zn. 28Cb/16/01 podľa súdu prvej inštancie nevyplývalo v akej výške a akým spôsobom bola nehnuteľnosť žalobcu rekonštruovaná. Mal za to, že aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie v konaní sp. zn. 28Cb/16/01 vyplývalo, že nebola ustálená a preukázaná výška nákladov na rekonštrukciu nehnuteľností žalobcu, kde síce súd prvej inštancie žalobu o náhradu škody zamietol, avšak z dôvodu, že nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného (v tomto konaní žalobcu) vykonávať svoju pôsobnosť štatutárneho orgánu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Citujúc z rozsudku č. k. 28Cb/16/01 - 1437 zo dňa 13.6.2019, kde žalovaný (v postavení žalobcu) predkladal listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súd prvej inštancie uzavrel, že "z jednotlivých príjmových a výdavkových dokladov nebolo možné jednoznačne určiť, na čo bol nakúpený materiál použitý, a teda nemožno určiť, že bol použitý práve na rekonštrukciu nehnuteľnosti na adrese K. G. H. B. O."

15. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade nebolo možné ani paušálne vychádzať z tvrdenia žalobcu, že vychádzal zo sumy ustanovenej v Protokole o daňovej kontrole spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o., z 28.2.2003 Daňového úradu Bratislava IV č. 801/340/15303/2003, kde podľa žalobcu v daňovom priznaní za rok 2000 (podané dňa 2.4.2001) valné zhromaždenie žalovaného schválilo vynaložené náklady na rekonštrukciu sídla spoločnosti za rok 2000 vo výške 2.115.673,- Sk. Daňový úrad Bratislava IV pri kontrole dani z príjmov právnických osôb uzavrel, že výdavky a nájomné na rekonštrukciu nehnuteľnosti rodinného domu na K. G. H. v O. sú uplatnené neoprávnene. Správca dane ich z uvedeného dôvodu vylúčil z daňových dokladov. Rovnako tak aj na základe kontroly dane z pridanej hodnoty vykonanej Daňovým úradom Bratislava IV bol uvedený záver, že odpočet DPH z výdavkov na rodinný dom na ulici K. G. H. v O. nebol uznaný, keďže išlo o zdaniteľné plnenie, ktoré nebolo prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení. Okrem iného žalovaný preukázal, že pri schvaľovaní ročnej účtovnej závierky za rok 2000 došlo k jej schváleniu s výhradou, že v budúcom období nadobudnuté účtovné doklady, resp. nové účtovné a právne skutočnosti môžu podstatným

spôsobom ovplyvniť tak účtovný, ako aj daňový základ.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoj nárok na zaplatenie dlžného nájomného, nakoľko neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania nákladov na rekonštrukciu a ich výšku, od ustálenia ktorých by bolo možné v zmluve o nájme zo dňa 25.9.1998 dohodnutým spôsobom vypočítať prípadnú výšku dlžného nájomného.

17. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že nebolo možné prisvedčiť námietkam žalovaného, že zmluvy o nájme sú neplatné právne úkony pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi z dôvodu, že v čase uzavretia uvedených zmlúv bol žalobca štatutárnym orgánom žalovaného a ako taký bol plne oprávnený uvedené zmluvy uzavrieť bez ohľadu na súhlas väčšinového spoločníka daný prostredníctvom valného zhromaždenia. V zmysle ust. § 125 ods. 1 Obchodného zákonníka schvaľovanie nájomných zmlúv pre spoločnosť nepatrí do kogentnej právomoci valného zhromaždenia. Rovnako tak preukazovanie užívania prenajatej nehnuteľnosti nájomcom nie podmienkou povinnosti platiť nájomné, ako aj vedenie uvedených skutočností v účtovníctve právnickej osoby. Bolo nepochybné, že žalovaný mal na adrese K. G. H. v O. zapísané svoje sídlo od svojho vzniku, t. j. od 7.6.1995 až do 4.9.2006 a irelevantné, že toto zaregistrované sídlo reálne nevyužíval, keďže podľa jeho tvrdenia využíval nehnuteľnosť na I. ulici XX v O..

18. V súvislosti s návrhom žalovaného na prerušenie konania dospel súd k záveru, že v tomto prípade nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 CSP, a preto ho vo výroku I. zamietol.

19. Súd ďalej uviedol, že nevykonal žalobcom a žalovaným navrhnutý výsluch svedkov jednak z dôvodu, že títo boli na uvádzané skutočnosti vypočutí už v konaní sp. zn. 28Cb/16/01, ako aj z dôvodu, že sa mali ich výpovede podľa procesných strán, ktoré ich vykonanie navrhovali, týkať užívania dotknutej nehnuteľnosti, resp. skutočností ohľadne nesúhlasu žalovaného s uzavretím nájomných zmlúv, prípadne vedenia účtovníctva a pod. Súd prvej inštancie nepripustil ani zmenu žaloby navrhnutú žalobcom, nakoľko v súlade s ust. § 143 ods. 1 CSP výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe.

20. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol súd v zmysle ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

21. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

22. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs/3/2007-753 zo dňa 7. novembra 2019, čo do výrokov II. a III., a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/,d, e/,f/ a h/ a podľa § 365 ods.2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

23. Porušenie § 365 ods. 1 písm. b/, f/, a h/ CSP žalobca odôvodnil nedostatočným odôvodnením zamietnutého výroku pre rozpor s predchádzajúcimi a už právoplatnými úkonmi súdu. Za nesprávne označil to, že ak bolo možné započítať náklady na rekonštrukciu predmetu nájmu a ich výšku a prostredníctvom tohto zápočtu následne vypočítať výšku uplatneného dohodnutého nájomného v právoplatnom uznesení na č. l. 345, potom nepochybne bolo možné postup, popísaný v tomto právoplatnom uznesení zopakovať i v napadnutom rozsudku. Poukázal na to, že pre potreby konania v podaní označenom „Špecifikácia nároku uplatneného v konaní Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs 3/2007? z 15.4.2016 akceptoval všetky náklady, ktoré si žalovaný voči nemu uplatnil v rámci konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave č. k. 28Cb 16/01, ako skutočne vynaložené, a to i napriek tomu, že neboli dodnes preukázané. Podľa neho ním citované podanie je dohodou strán o rozsahu žaloby, keď akceptoval každý, i neoprávnený nárok žalovaného na zníženie nájomného. Takto neexistuje ani jediný náklad, ktorý by si žalovaný voči nemu mohol nárokovať, a preto ide o minimálnu hodnotu jeho nároku voči žalovanému. Vzhľadom na uvedené má za to, že uniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania maximálne možných nákladov na rekonštrukciu a ich maximálne možnú výšku. Uvádza, že oprávnenosť jeho nároku je zdôraznená okolnosťou, že žalovaný si uplatnil nárok v konaní sp. zn. 28Cb

16/2001 voči jeho osobe, ktorý o 6.636,86 eur prevyšuje dokonca i ním nárokovanú najvyššiu možnú sumu. Zmienené pochybenie žalovaného nebolo pre neho dôvodom na zvýšenie jeho nároku, ktorý požaduje v rámci tohto konania. Má za to, že v konaní došlo k vade nesprávneho zistenia podľa bodu 26. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa neho je minimálna povinnosť žalovaného z nájmu 126.991,88 eur. Po znížení o čiastku 12.281,75 eur, započítanú podľa uznesenia č. l. 345 by mu podľa nákladov, ktoré si uplatňuje žalovaný v súčasnosti, mal patriť nárok vo výške 114.710,13 eur. Uviedol, že nakoľko svoj nárok o žalovaným späťvzatú časť (viď čiastočné späťvzatie návrhu č. k. 28Cb 16/01 zo dňa 7.3.2012) nezvyšil, patrí mu právo na túto sumu, ktorá je nižšia než oprávnená. K tvrdeniu súdu, že v spise sa nenachádza ani jediný doklad o nákladoch vynaložených na rekonštrukciu sídla spoločnosti, poukázal na doklady, ktoré boli doložené do spisu č. k. 28Cb/16/01 a že tam boli aj v čase vylúčenia veci č. k. 7Cbs/3/2007. Súdu prvej inštancie vytkol nesplnenie povinnosti podľa § 184 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z.z.

24. Porušenie § 365 ods. 1 písm. d/ a e/ CSP v spojení s § 365 ods. 2 CSP žalobca odôvodnil nepreskúmateľnosťou a zmätočnosťou napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľný v časti jeho žaloby, ktorá sa týka jeho nároku na úhradu poplatku za zverejňovanie adresy jeho domu ako sídla spoločnosti. Dal do pozornosti skutočnosť, že uvedený poplatok priznal správca dane žalovanej tak, ako to preukázal zisteniami protokolu o daňovej kontrole č. 801/340/15303/2003 z 28.2.2003. Bodom 2.3.1.4. správca dane tohto protokolu priznal žalovanému právo na daňovú úľavu vo výške 70.000,-Sk za prvých 7 mesiacov roku 2000 z tejto zmluvy. Podľa neho tým správca dane nepochybne potvrdil, že plnenie žalovanej podľa bodu 3.1.d/ zmluvy o nájme až do času, kým táto takéto sídlo zverejňuje vo verejnej listine Obchodného registra, je skutočne povinnosťou žalovanej. Namieta, že aj napriek tomu mu túto časť nájomného súd nepriznal a nijak sa s ňou ani nevysporiadal, z napadnutého rozsudku sa nedá podľa neho zistiť, o čom súd vlastne rozhodol. Poukázal na uznesenie č. k. 7Cbs 3/2007 zo dňa 14. marca 20011, ktorým bolo rozhodnuté o rozšírení jeho vzájomného návrhu o poplatok za zverejnenie sídla vo výške 24 231, 56 eur, a to na základe jeho podania zo dňa 24.02.2011. Ďalej uviedol, že dňa 15.5.2019 oznámil žalovanej doposiaľ posledné započítanie časti jeho pohľadávky a predmetné obmedzenie jeho nároku doručil aj súdu prvej inštancie. Avšak na pojednávaní dňa 7.11.2019 súd náhle, na návrh advokáta žalovanej rozhodol o nepripustení zmeny žaloby navrhutej žalobcom s odôvodnením, že žalobca žiadal podaním zo dňa 15.5.2019 priznať okrem sumy 91.266,68 eura s prísl. i nárok na zaplatenie sumy 7.302,68 eura s prísl. titulom poplatku za užívanie sídla, pričom výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom pre priznanie nájomného ako takého zakotveného v čl. III bod 1 písm. c) zmluvy o nájme nehnuteľností zo dňa 25.9.1998. Žalobca uvedený záver súdu prvej inštancie považuje za zmätočný, a zároveň ho podľa neho možno považovať za dôkaz o tom, že súd prvej inštancie si jeho podanie riadne neprečítal v kontexte ním uvedeným doterajším vývojom. Podľa neho síce druhým výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie bola zamietnutá žaloba ako celok, avšak to čo je súčasťou takto zamietnutej žaloby nie je podľa žalobcu možné zistiť.

25. Žalobca v rámci odvolania uviedol podrobný popis vývoja a namietol vecnú a miestnu príslušnosť Krajského súdu v Bratislave. Uviedol, že nie je a nikdy ani nebolo v právomoci krajských súdov rozhodovať o žalobe odôvodnenej nájomným vzťahom.

26. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny, a zároveň požiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie síce meritórne rozhodol správne, avšak žaloba mala byť prvotne zamietnutá na základe iných dôvodov ako súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. V rámci svojho vyjadrenia poukázal na doterajší priebeh daného súdneho konania, zopakoval ním už tvrdené skutočnosti a argumenty. Primárne poukázal na to, že súd prvej inštancie nereagoval na jeho nižšie uvedené argumenty:

a/ že nájomné zmluvy sú neplatné, pretože boli vypracované antikatovane v čase, kedy žalobca nebol konateľom spoločnosti žalovaného,

b/ že žalovaný mal zamestnancov až od roku 1997, ktorí mali na pracovisku v priestoroch na I. ulici, preto údajný dôvod prenájmu rodinného domu ako administratívne priestory pre zamestnancov je vymyslený,

c/ že žalovaný nepotreboval priestory dvojposchodového rodinného s 238 m² podlahovej plochy a 1348 m² príslušného pozemku (v žiadnom z rokov 1995-2000), pričom bol to samotný žalobca, ktorý ako konateľ žalovaného prenajal priestory na I. ulici, čím len potvrdil, že v danom čase neboli prenajaté žiadne priestory na adrese K. G. H., ale predkladané nájomné zmluvy boli fiktívne antidatované,

d/ že žalovaný nemal žiadne zákazky v rokoch 1995-1999, všetky zákazky boli dodávané na kľúč priamo na miesto dodania, nedochádzalo ku skladovaniu materiálu (p. J. uviedla, že skladovanie sa začalo až od roku 1998), preto akumulovanie nájmu za skladovanie od roku 1995 považuje za fiktívne,

e/ žalovaný mal hospodársky výsledok súčet za rok 1995-1999 vo výške 801.408,- Sk, preto tvrdenie, že za rovnaké obdobie mal naakumulovať ako záväzok na nájme sumu 7 908,750,-Sk považuje za nezmysel,

f/ v účtovníctve žalovaného neboli žiadne účtovné záznamy o tom, že by existovala Nájomná zmluva na priestory K. G. H., pričom účtovníctvo v danom období zabezpečoval žalobca, takže, ak by dané nájomné zmluvy reálne existovali, tak by ich sám žalobca do účtovníctva žalovaného určite zahrnul,

g/ že žalobca nezdaňoval príjem, ktorý mal z fiktívnych nájomných zmlúv,

h/ že v prílohách k účtovným závierkam za roky 1995 až 1999 neboli uvedené žiadne údaje a informácie, že by podnik mal zásoby, že by podnik mal iné záväzky, že by mal najatý majetok zachytený na podsúvahových účtoch, že by podnik vytváral hmotný investičný majetok, že by mal údaje na prechodných účtoch pasív, že by mal peňažné a nepeňažné záväzky, ktoré sa neuvádzajú v súvahe, že by medzi spriaznenými osobami existovali nejaké zmluvy,

i/ že daňový úrad po vykonanej kontrole v roku 2003 neuznal fiktívne výdavky na rekonštrukciu rodinného domu žalobcu ako daňový výdavok spoločnosti žalovaného,

j/ že poskytnutie predmetu nájmu za neopodstatnene vysoké nájomné, resp. len fiktívne poskytovanie predmetu nájmu za nájomné, vytvára fiktívny právny vzťah a obchádza právny dôvod prevodu peňazí,

k/ že voči žalobcovi je podaná obžaloba z trestného činu za preplácanie faktúr z finančných prostriedkov žalovaného, ktoré boli za zrekonštruovanie súkromného majetku žalobcu,

l/ že prvé dva roky od podania žaloby sa žalobca bránil inými okolnosťami a tvrdeniami,

m/ že Daňový úrad pri kontrole v roku 2000 neschvaľoval výdavky súvisiace so Zmluvou o nájme, keďže takúto zmluvu o nájme v tom čase ani nekontroloval, nakoľko mu neboli doložené potrebné doklady,

n/ že Nájomná zmluva zo 1.6.1995 bola podpísaná skôr ako žalovaný vznikol, pričom však pred vznikom spoločnosti nemohla zmluva obsahovať IČO, čo dokazuje, že zmluva nebola podpísaná v deň, ako je v nej uvedený, ale bola antidatovaná,

e/ že ani stavebné povolenie na rekonštrukciu rodinného domu žalobcu neobsahovalo zmenu účelu stavby na administratívne, skladové či podnikateľské účely, ale vyslovene uvádza účel bývanie.

27. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a rovnako aj žalovaný v duplike zotrval na svojich tvrdeniach a zopakoval skutočnosti, ktoré uviedol vo svojich skorších vyjadreniach a stanoviskách.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 a § 356 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

29. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na právnom názore, že žalobca nepreukázal svoj nárok na zaplatenie dlžného nájomného, keď neuniesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania nákladov na rekonštrukciu a ich výšku, od ustálenia ktorých by bolo možné v zmluve o nájme zo dňa 25.9.1998 dohodnutým spôsobom vypočítať prípadnú výšku dlžného nájomného.

30. Odvolateľ namietol v odvolaní (okrem iného) nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku súdu prvej

inštancie. Túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú. Žalobcu namietol ohľadne nedostatočné a zmätočné odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti o neunesení dôkazného bremena žalobcu ohľadom nepreukázania vynaložených nákladov na rekonštrukciu nehnuteľnosti a v poukázaní na tvrdenie súdu prvej inštancie, že v spise sa nenachádza ani jediný doklad o nákladoch vynaložených na rekonštrukciu sídla spoločnosti, hoci doklady vo veci vynaložených nákladov boli doložené v rámci konania vedeného pod sp. zn. 28Cb/16/01, na ktoré odkazuje aj súd prvej inštancie v tomto konaní, pričom povinnosťou súdu prvej inštancie bolo podľa neho v danom prípade postupovať podľa § 184 ods. 1 vyhl. č. 543/2005 Z.z. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie nie je povinný vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy, ale vykoná tie, ktoré považuje za potrebné vykonať pre rozhodnutie o veci, avšak pokiaľ nevykoná stranami sporu navrhované dôkazy, je povinný vysvetliť v rozhodnutí prečo tieto dôkazy nepovažoval za potrebné vykonať. Taktiež pokiaľ sa niektoré dôkazy súd prvej inštancie rozhodne vykonať, musí ich vykonať spôsobom súladným s CSP a následne tieto dôkazy vyhodnotiť v konečnom rozhodnutí, a to jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach.

31. Podľa § 184 ods. 1 zákona č. 543/2005 Z.z., základom súdneho spisu o vylúčenej veci je rovnopis rozhodnutia o vylúčení veci na samostatné konanie. Do súdneho spisu o vylúčenej veci sa ďalej vloží fotokópia obžaloby alebo návrhu na začatie konania, prípadne fotokópie tých častí pôvodného súdneho spisu, ktoré sú v ňom naďalej potrebné, a ktoré sú podľa uváženia predsedu senátu, ktorý o vylúčení rozhodol, nevyhnutné na rozhodnutie o vylúčenej veci. Vylúčenie veci sa vyznačí v súdnom registri. Na spisovom obale vylúčenej veci sa uvedie spisová značka veci, z ktorej bola vec vylúčená, poznámkou "Vylúčené z ...".

32. V danej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia v bode 14. konštatuje, že „ vykonal vo veci dokazovanie prednesmi žalobcu, právneho zástupcu žalovaného, rozsiahlymi písomnými podaniami oboch procesných strán, ako aj listinným dôkazmi, ako Zmluvou o nájme nebytových priestorov, uzavretou dňa 1.6.1995, Zmluvou o nájme nebytových priestorov, uzavretou dňa 25.9.1998, Protokolom o daňovej kontrole DÚ Bratislava IV č. 801/340/1503/2003 zo dňa 28.2.2003, ftk. upovedomeniami o začatí exekúcie (č.l. 416-421), rozsudkom OS BA III č. k. 17C /183/2009-142 zo dňa 31.3.2011, zápismi z VZ žalovaného za roky 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, prílohami k účtovným závierkam za roky 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, zápisnicou o výsluchu svedka zo dňa 10.12.2007, 13.10.2010, ako aj celým ostatným obsahom spisového materiálu a zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.?. Na druhej strane v rámci svojho rozhodnutia odkazuje aj na rozsudok č. k. 28Cb/16/01-1437 zo dňa 13. júna 2019 (bod. 18. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie tiež v bode 24. svojho odôvodnenia pri zdôvodnení svojho právneho názoru, a to najmä ohľadne nepreukázania výšky nákladov súvisiacich s rekonštrukciou nehnuteľnosti v období 1.6. 1995 do 31.12.2000 vychádzal zo skutkových okolností zistených zo súdneho spisu sp. zn. 28Cb/16/01, avšak z priebehu konania na súde prvej inštancie nevyplýva, že by súd prvej inštancie daný súdny spis pripojil, resp. že by boli listiny z neho súčasťou spisového materiálu v rámci predmetného súdneho konania vedeného pod sp. zn. 7Cbs/3/2007 za účelom vykonania dôkazov, na ktoré sa odvoláva v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia. Ďalšia rozporuplnosť ohľadne prihladenia na rozsiahle dokazovanie vykonaného v rámci iného súdneho konania bez toho, aby súd prvej inštancie disponoval spisovým materiálom za účelom oboznámenia sa s nimi a následného ich vykonania, vyplýva aj z bodu 30. jeho odôvodnenia („súd v konaní 7Cbs/3/07 rozhodol po tom, čo v konaní 28Cb/16/01 jednak bolo rozhodnuté prvoinštančným súdom a jednak v danom konaní bolo vykonané rozsiahle niekoľkoročné dokazovanie, z ktorého podkladov vychádzal aj súd v konaní 7Cbs /3/07, a ktoré boli dostatočné aj pre rozhodnutie v danom spore?).

33. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojej stabilnej judikatúre opakovane vyjadril k povinnosti súdov odôvodniť svoje rozhodnutia a stanovil mantinely týchto odôvodnení. Odvolací súd preto preskúmal obsah odôvodnenia okresného súdu v zmysle uvedenej judikatúry. S poukazom na nález Ústavného súdu SR III.ÚS/119/03 a IV.ÚS/115/03 vychádzal odvolací súd z toho, že každá sporová strana má v zmysle Ústavy SR právo na to, aby rozhodnutie súdu bolo dostatočne jasné a aby zrozumiteľne dalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Konkrétne náležitosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sú upravené v §

220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého súd musí uviesť v odôvodnení rozhodnutia to, čoho sa žalobca domáha, aké skutočnosti tvrdí, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd je povinný jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne môže odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá pritom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

34. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti dospel k záveru, že tieto kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP napadnutý rozsudok nespĺňa a jeho odôvodnenie nezodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno rozumieť samotný priebeh konania, vrátane postupu súdu pri odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom zákonnou požiadavkou súladnou so spravodlivým súdnym procesom je požiadavky na rozhodnutie úplne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené.

35. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nevysvetlil zrozumiteľne nevykonanie navrhnutých dôkazov, nevyhodnotil dôkazy, na ktoré sa odvoláva v písomnom rozhodnutí, a ktoré boli vykonané v inom súdnom konaní, a ani ich nevykonal, či neoboznámil strany sporu s nimi v tomto konaní, a to zákonom súladným procesným postupom. Ako bolo vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezrozumiteľné v tom zmysle, že pri odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvoláva na dôkazy vykonané v rámci iného konania, avšak bez toho aby daný súdny spis bol pripojený, resp. bol súčasťou (alebo jeho časti) tohto súdneho konania. Ohľadne toho odvolacia námietka žalobcu vo veci porušenia zákonom stanoveného procesného postupu súdom prvej inštancie je relevantná, a taktiež možno prisvedčiť odvolateľovi, že rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto časti nedostatočný, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia argumentuje skutočnosťami (dôkazmi), ktoré v konaní nevykonal (bolo vytýčených 7 termínov pojednávania, avšak o veci samej prebehlo len jedno pojednávanie - dňa 7.11.2019, na ktorom však žiadne listinné dôkazy podľa § 205 a § 204 CSP, ani výsluchy strán sporu podľa § 195 CSP, či svedkov podľa § 196 a nasl. CSP vykonané neboli - vid'. č. I. 727- zápisnica z pojednávania), pričom ak vykonával dokazovanie listinnými dôkazmi mimo pojednávania a spôsobom prípustným podľa § 188 ods. 2 CSP (strany majú právo byť prítomné pri takto vykonávanom dokazovaní, prípadne o výsledku dokazovania mimo pojednávania majú byť oboznámení na najbližšom pojednávaní) v spojení s § 204, či § 205 CSP mal toto v rozsudku skonštatovať a jednotlivé dôkazy takto vykonané vyhodnotiť (tento postup bol možný len podľa CSP od 1.7.2016), teda uviesť čo súd z týchto listín zistil (nie čo zistili z nich strany sporu ako je v niektorých prípadoch v rozsudku uvedené - napr. v bode 23 rozsudku), na ktoré prihliadol a na ktoré nie a prečo. Ak súd vykonáva dôkaz listinami obsiahnutými v inom spise, či už verejnými alebo súkromnými, musí

byť zo zápisnice z pojednávania (ak sa vykonávajú na pojednávani, inak z odôvodnenia rozsudku) zrejmé, ktoré dôkazné prostriedky (špecifikácia danej listiny) z iného spisu použil a hodnotenie, čo z jej obsahu pre rozhodnutie o veci zistil (pri verejných listinách platí výnimka z voľného hodnotenia dôkazu - potvrdzuje pravdivosť toho čo sa v nej osvedčuje, či potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak). Z obsahu spisu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštalcie však vyplýva, že súd pri dokazovaní nepostupoval spôsobom súladným z vyššie uvedenými ustanoveniami CSP a rovnako svoj postup pri dokazovaní, ako aj vyhodnotenie dôkazov je v rozsudku nedostatočne zdôvodnené. Možno konštatovať, že procesne súladným spôsobom nevykonával žiadne navrhované a ani v spise založené dôkazy a ani v rozsudku zrozumiteľne nevysvetlil, prečo ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre rozhodnutie tohto sporu. Rovnako možno tiež prisvedčiť odvolateľovi, že nebolo naplnené ani ustanovenie § 184 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. Uvedený postup, ako aj nezrozumiteľnosť a neúplnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalcie zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods.1 písm. b/ CSP a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia odvolacím súdom podľa § 389 ods. 1 písm. b CSP.

36. Odvolaciu námietku žalobcu, na základe ktorej namieta to, že ak bolo možné započítať náklady na rekonštrukciu predmetu nájmu a ich výšku a prostredníctvom tohto zápočtu následne vypočítať výšku uplatneného dohodnutého nájomného v právoplatnom uznesení č. I. 345, potom nepochybne bolo možné postup, popísaný v tomto právoplatnom uznesení zopakovať i v napadnutom rozsudku, považuje za nedôvodnú. Odvolací súd ma za to, že uznesením č. k. 7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.mája 2016 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/28/2016-396 zo dňa 31. mája 2017 bolo rozhodované o dispozičnom návrhu žalobcu (späťvzatí) v dôsledku čoho súd konanie v časti o zapltenie istiny 33.755,99 eura zastavil, a zároveň ustálil vzájomný návrh žalobcu na sumu 91.266,68 eur s prísl. Odvolací súd konštatuje, že sa jedná o procesné rozhodnutie, v rámci ktorého sa neriešilo dokazovanie ohľadne vynaložených nákladov na rekonštrukciu predmetu nájmu.

37. Žalobca v podanom odvolaní ďalej namieta nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozsudku súdu prvej inštalcie v časti týkajúcej sa jeho žaloby, ktorou uplatnil jeho nárok na úhradu poplatku za zverejňovanie adresy jeho domu ako sídla spoločnosti. V danej spojitosti poukázal na uznesenie č. k. 7Cbs/3/2007 zo dňa 14. marca 2011, ktorým bolo rozhodnuté o rozšírení jeho vzájomného návrhu o poplatok za zverejnenie sídla vo výške 24 231,56 eur s prísl., a to na základe jeho podania zo dňa 24.02.2011, a preto mu nebolo zrejmé prečo súd prvej inštalcie v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že nepripúšťa zmenu žaloby navrhnutú žalobcom týkajúcej sa zapltenia sumy 7 302,68 eur s prísl. titulom poplatku za užívanie sídla, nakoľko svoj uplatnený nárok práveže obmedzil len na 7 302,68 eura s prísl. Tiež poukázal na to, že súd mu túto časť nájomného nepriznal a nijak sa s ňou v rozhodnutí ani nevysporiadal. Z napadnutého rozsudku sa nedá podľa neho zistiť, o čom súd vlastne rozhodol.

38. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že súd prvej inštalcie pôvodne z konania sp. zn. 28Cb/2001 vylúčil vzájomnú žalobu žalobcu zo dňa 14.1.2003, doplnenú - rozšírenú na pojednávani dňa 29.12.2004 o zapltenie pohľadávky z titulu žalovaným neuhradeného nájomného zo Zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov zo dňa 25.9.1998 celkom vo výške 125.022,67 eur (3.766.433,-Sk) na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 7Cbs/3/2007.

39. Podaním zo dňa 24.6.2004 žalobca obmedzil - čiastočne vzal späť svoju žalobu (pôvodne vzájomnú žalobu) tak, že žiadal, aby mu žalovaný zaplatil 91 266,68 eur (2 749 500,- Sk), pretože v nájomnej zmluve v čl. III, 1 c/ je nesprávne vypočítaná výška nájomného, pre chybu v rozlohe prenajímaného priestoru, keď sa pôvodne vychádzalo z rozlohy 1348 m² namiesto správnej rozlohy 957 m², ako aj z dôvodu, že v konaní sp. zn. 28Cb/16/01 sa naďalej koná i o sume 12.281,75 eur (370.000,-Sk), ktorú sumu odpočítal od celkového nedoplatku na nájmomnom (t. j. od sumy 103 549,69 eur, čo je pred prepočtom 3 119 538,- Sk). O tomto čiastočnom späťvzatí žaloby súd prvej inštalcie rozhodol uznesením č. k. 7Cbs/3/2007-345 zo dňa 25.5.2016 tak, že konanie o žalobe v časti o zapltenie 33.755,99 eur (1.016.933,- Sk) zastavil. Toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/28/2016 zo dňa 31.5.2017 (č. I.396).

40. Ďalej odvolací súd z obsahu spisu zistil, že podaním zo dňa 18.8.2008 (č. I. 84) žalobca rozšíril

žalobu o nárok za využívanie sídla aj s príslušenstvom (úrokom z omeškania) za obdobie od 1.8.2000 do 5.9.2006, čo je 10 000,- Sk x 73 mesiacov= 730 000,-Sk, po prepočte 24.231,56 eur. Na základe tohto rozšírenia žaloby teda požadoval, aby mu súd priznal proti žalovanému zaplataenie pohľadávky - nedoplatok nájomného vo výške 91 266,68 eur (2 749 500,- Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 3.4.2001 do zaplataenia a pohľadávku - poplatok za užívanie sídla nehnuteľnosti vo výške 24.231,56 eur (730 000,-Sk) s príslušenstvom - úrokom z omeškania špecifikovaným v podaní na č. l. 84 za oneskorenú úhradu jednotlivých mesačných poplatkov vo výške 331,94 eur (10.000,-Sk). O tomto rozšírení žaloby súd prvej inštancie nerozhodol, avšak uvedený návrh bol zopakovaný v podaní zo dňa 24.2.2011, ktorú zmenu žaloby - rozšírenie súd prvej inštancie uznesením pripustil (vid' bod 42.).

41. Ďalej bolo zistené, že v odvolaní na č. l. 95 (podané na súd 19.6.2009), ktoré podal žalobca voči uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania pre nezaplataenie súdneho poplatku č. k. 7Cbs/3/2007-95 zo dňa 28.5.2009, žalobca v závere uvádza, že uhrádza súdny poplatok vo výške 100,- eur a oznámil, že berie svoju žalobu späť v rozsahu, ktorá prevyšuje predmet konania nad výšku zodpovedajúcu súdному poplatku vo výške 100,- eur. Presnejšie neuviedol v akom rozsahu berie žalobu späť. O tomto späťvzati žaloby súd prvej inštancie nerozhodol. Na pojednávaní dňa 9.2.2011 žalobca uviedol, že na žalobe trvá v celom rozsahu a neberie nič späť.

42. Podaním zo dňa 24.2.2011 (č. l. 129) žalobca opätovne špecifikoval a upresnil petit svojej žaloby tak, že žiada, aby mu súd priznal nárok na zaplataenie 91 266,68 eur (2 749 500,- Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 3.4.2001 do zaplataenia a pohľadávku - poplatok za užívanie sídla nehnuteľnosti vo výške 24.231,56 eur (730 000,- Sk) s príslušenstvom - úrokom z omeškania špecifikovaným v podaní na č. l. 130 za oneskorenú úhradu jednotlivých mesačných poplatkov vo výške 331,94 eur (10.000,-Sk). V podaní na č. l. 129 uviedol ešte poznámku, že druhá časť petitu (poplatok za používanie sídla) by mu mala byť priznaná v konaní sp. zn. 28Cb/16/01, kde si ju uplatnil, ale súd na ňu nereflektoval, pričom podanie, kde si tento nárok uplatnil sa tam v spise nenachádza. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 7Cbs/3/2007 zo dňa 4.3.2011 (č.l.133) zmenu žaloby tak, ako ju uviedol žalobca v podaní na č. l. 129, pripustil.

43. Z obsahu spisu bolo tiež zistené (žalobca na uvedené poukázal aj v predmetnom odvolaní), že podaním zo dňa 18.11.2013 (č. l. 267) sa žalobca domáhal zastavenia konania v časti petitu ohľadne ním uplatneného poplatku za užívanie sídla nehnuteľnosti vo výške 24 231,56 eur (730.000,- Sk). O tomto čiastočnom späťvzati nebolo súdom prvej inštancie rozhodnuté.

44. Žalobca následne podaním zo dňa 15.04.2016 (č. l. 340) oznámil súdu prvej inštancie špecifikáciu nároku uplatneného v rámci tohto konania, a to tak, že žiadal priznať 125.022,57 eur s prísl. od 3.04.2001 až do zaplataenia z titulu neuhradeného nájomného a poplatok za užívanie sídla nehnuteľností vo výške 7 302,68 eur s prísl. - s úrokom z omeškania (špecifikovaným na č. l. 341) s platením mesačného poplatku vo výške 331,94 eur. O tejto zmene žaloby súd prvej inštancie nerozhodol.

45. Ďalej bolo zistené, že na základe podania zo dňa 15.05.2019 (č. l. 641) vykonal doposiaľ poslednú úpravu petitu, v zmysle ktorej trval na zaplataení istiny vo výške 91.266,68 eur s prísl. od 3.4.2001 až do zaplataenia a poplatku za užívanie sídla nehnuteľnosti vo výške 7 302,68 eura s prísl. O tomto poslednom návrhu žalobcu súd prvej inštancie rozhodol (č. l. 728 - zápisnica z pojednávania konaného dňa 7.11.2019) tým spôsobom, že rozšírenie žaloby o sumu 7.302,68 eura s príslušenstvom nepripustil (bod 32. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Išlo o nárok na zaplataenie sumy 7 302,68 eur s prísl., titulom poplatku za užívanie sídla (bez špecifikácie zo strany žalobcu za aké obdobie je tento poplatok uplatnený). Žalobca v podanom odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie uplatnil voči tomuto právoplatnému uzneseniu dôvod podľa § 365 ods. 2, pretože obsahuje vadu uvedenú v § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

46. Podľa § 39 ods. 1 CSP (účinného od 1.7.2016) žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

47. Podľa § 40 ods. 1,2, a 3 CSP (účinného od 1.7.2016) zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

48. Podľa § 142 ods. 1 CSP (účinného od 1.7.2016) o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania.

49. Podľa § 144 CSP (účinného od 1.7.2016) žalobca môže vziať žalobu späť.

50. Podľa § 145 ods. 1,2 a 3 CSP (účinného od 1.7.2016), ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

51. Podľa § 95 ods. 1 O.s.p., (účinného do 30.6.2016) navrhovateľ môže za konania so súhlasom súdu meniť návrh na začatie konania. Zmenený návrh treba ostatným účastníkom doručiť do vlastných rúk, pokiaľ neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom došlo k zmene. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia súd nepripustí zmenu návrhu, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Súd nepripustí zmenu návrhu ani v prípade, ak by na konanie o zmenenom návrhu bol vecne príslušný iný súd. V takom prípade pokračuje súd v konaní o pôvodnom návrhu po právoplatnosti uznesenia.

52. Podľa § 96 ods. 11 O.s.p. (účinného do 30.6.2016) navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Podľa ods. 2 cit. ust. súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní. Podľa ods. 3 cit. ust. nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie.

53. Podľa § 470 ods. 1 CSP k nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 cit. ust. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

54. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje námietku žalobcu týkajúcu sa nepreskúmateľnosti a zmätočnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie i v časti riadneho (ne)vysporiadania sa s podaniami žalobcu vo vzťahu k zmenám predmetu konania za dôvodnú. V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa nedôsledne zaoberal podaním žalobcu zo dňa 18.11.2013 označeného ako „Návrh na čiastočné zastavenie konania Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Cbs/3/2007?, v zmysle ktorého žiadal o zastavenie konania v časti ním uplatneného nároku vo výške 24 231,56 eura s prísl., z titulu užívania sídla nehnuteľnosti, ako aj podaním zo dňa 15.4.2016, ktorým žiadal priznať 125.022,57 eura s prísl., od 3.04.2001 až do zaplatenia z titulu neuhradeného nájomného a poplatkov za užívanie sídla nehnuteľností vo výške 7 302,68 eura s prísl. - s úrokom z omeškania (špecifikovaným na č. l. 341) s platením mesačného poplatku vo výške 331,94 eur, ale rozhodoval až o podaní žalobcu zo dňa 15.05.2019, na základe ktorého žiadal zaplatenie istiny vo výške 91.266,68 eur s prísl., od 3.4.2001 až do zaplatenia a poplatku za užívanie sídla nehnuteľnosti vo výške 7 302,68 eur s prísl. tak, že túto zmenu žaloby nepripustil (bez toho aby bolo jasné o aký nárok za aké obdobie ide - či ide o nárok, ktorý už predtým žalobca uplatnil v rámci nároku na zaplatenie poplatku vo výške 24.231,56 eur alebo o ďalší nárok na poplatok za iné obdobie), hoci dovtedy bolo rozhodnuté o

pripustení rozšírenia žaloby o nárok na poplatok za užívanie nehnuteľnosti ako sídla vo výške 24 231,56 eur (viď bod 42) a nerozhodnuté o späťvzati žaloby zo dňa 18.11.2013, ktorou zobral žalobca svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 24 231,56 eur s prísl., z titulu poplatku za užívania nehnuteľnosti ako sídla (č. l. 267), teda v časti petitu žaloby pripusteného uznesením súdu na č.l.133 (viď bod 43). Hoci sa súd prvej inštancie vysporiadal s podaním zo dňa 15.05.2019, avšak tomu po splnení zákonom požadovaných podmienok ohľadne späťvzatia (súhlas protistrany so späťvzatím bol žalovaným daný vo vyjadrení zo dňa 18.10.2017 č. l. 408), malo najprv predchádzať rozhodnutie o zastavení konania v späťvzatej časti (ak ide o totožné obdobie uplatnenia nároku na poplatok za užívanie nehnuteľnosti ako sídla - v tomto smere bolo potrebné uvedené späťvzatie žalobcom ozrejmiť a doplniť i v spojitosti so všetkými predchádzajúcimi podaniami žalobcu týkajúcimi sa predmetu konania) prihliadnuc aj na uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 7Cbs/3/2007-133 zo dňa 14. marca 2011, ktorým bolo rozhodnuté o rozšírení vzájomného návrhu o poplatok za zverejnenie sídla vo výške 24 231,56 eura s prísl. Žalobca k uvedenému argumentuje, že ide o ten istý nárok, ktorý uplatnil už v rámci pripusteného rozšírenia žaloby na č. l. 133, a že súd jeho podanie zo dňa 15.5.2019 nesprávne vyhodnotil, pretože toto podanie obsahovalo aj rekapituláciu dovtedy vykonaných úkonov. Povinnosťou súdu prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci bolo riadne sa vysporiadať s došlými podaniami a procesnými úkonmi navrhnutými žalobcom za účelom ustálenia predmetu konania tak, aby neboli o ňom žiadne pochybnosti a aj od žalobcu požadovať ich presnú špecifikáciu, resp. upresnenie prejavu vôle, nakoľko bez presnejšej špecifikácie niektoré podania si súd a strana sporu vysvetľuje rozdielne (o aký nárok ide, z akého titulu, za aké obdobie a v akom presnom rozsahu - so špecifikáciou konkrétnej pohľadávky, na ktorej uplatnení žalobca v žalobe netrvá a pod.). Súd musí mať ustálené o akých právach a povinnostiach sa koná a v akom rozsahu a na záver súdneho konania musí rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Uvedeným sa súd prvej inštancie neriadil a v konečnom dôsledku nebolo rozhodnuté o celom predmete konania. Súd prvej inštancie na jednej strane pripustil rozšírenie žaloby (uznesením na č.l.133) o nárok na zaplatenie 24 231,56 eur s prísl., ktorého súčasťou je aj nárok vo výške 7 302,68 eur s prísl., (upravený a uplatnený opakovane žalobcom v podaní zo dňa 15.5.2019) a na strane druhej rozšírenie žaloby v podaní zo dňa 15.5.2019 nepripustil (hoci už o tejto pohľadávke zrejme konal od roku 2011, kedy vydal uznesenie na č. l. 133). V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že v konaní bolo vytýčených 7 termínov pojednávania, avšak meritorne prebehlo len pojednávanie dňa 7.11.2019, na ktorom súd prvej inštancie vo veci rozhodol, pričom na ňom (aspoň zo zápisnice z pojednávania na č. l. 727 to nevyplýva), nevykonan žiadne dokazovanie, iba prebehol akoby výsluch žalobcu, ktorému kládol otázky právny zástupca žalovaného. Žiadne iné dôkazy neboli (hoci boli navrhované, či v súdnom spise založené) neboli vykonané v súlade s pravidlami stanovenými v procesnom predpise. Takže ani záver súdu uvedený v rozsudku v bode 32., k nepripusteniu zmeny žaloby, že výsledky doterajšieho dokazovania nemohli byť podkladom nároku uplatneného podľa čl. III bod 1 písm. c/ nájomnej zmluvy, nezodpovedajú fakticky stavu a rozsahu dokazovania (ne)vykonaného súdom prvej inštancie. Zároveň súd prvej inštancie nerozhodol o procesnom úkone žalobcu - späťvzati žaloby v časti o zaplatenie pohľadávky 24 231,56 eur s prísl., a nerozhodol o tejto časti žaloby ani v konečnom rozsudku. Taktiež možno konštatovať, že súd prvej inštancie, keďže nerozhodol o čiastočnom späťvzati žaloby na č. l. 267, vydaním uznesenia zo dňa 7.11.2019 obsahovo zjavne rozhodol o nepripustení časti toho istého nároku, hoci predtým tento nárok pripustil v skôr vydanom uznesení na č. l. 133. Súd prvej inštancie sa tiež zrozumiteľne a procesne prípustne nevysporiadal s podaním žalobcu na č. l. 95 (viď bod 41). I toto podanie by mal žalobca upresniť, nakoľko nie je dostatočne určité a nie je z neho jednoznačne zrejmé na ako rozsahu žaloby zotrváva, a ktorú časť konkrétne i so špecifikáciou nároku (ktorú za nemôže robiť súd), berie späť. Z týchto dôvodov pôsobí procesný postup súdu prvej inštancie zmätočne a neustálením predmetu konania s prihliadnutím aj na početné podania žalobcu a ich čiastočnú neúplnosť, neurčitosť (nezrozumiteľnosť), ktorú súd neodstraňoval a s niektorými podaniami sa ani nevysporiadal v rozhodnutí, došlo v konečnom dôsledku aj k zmätočnému, neúplnému a nepreskúmateľnému rozhodnutiu o veci.

55. Odvolací súd doplnia, že za kvantitatívnu zmenu žaloby podľa predchádzajúcej právnej úpravy OSP § 95 bolo potrebné považovať najmä pri žalobách na plnenie to, keď žalobca žiada buď niečo iné alebo kvalitatívne viac, než žiadal v pôvodnej žalobe, a keď žiada kvalitatívne menšie plnenie než v pôvodnej žalobe, nejde o zmenu žaloby podľa § 95 OSP, ale úkon sa posúdi ako čiastočné späťvzatie žaloby podľa

§ 96 OSP. Odvolací súd poukazuje na predchádzajúcu platnú právnu úpravu, nakoľko podanie ohľadne späťvzatia žaloby v časti (podanie zo dňa 18.11.2013) bolo podané ešte za predchádzajúcej platnej právnej úpravy, podľa ktorej súd prvej inštancie mal postupovať a rozhodnúť o zastavení konania v časti, ktorej sa späťvzatie týka, resp. za aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku, účinky úkonov, ktoré strany sporu vykonali ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy zostávajú zachované a je potrebné o nich rozhodnúť, avšak už podľa novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Podľa úpravy CSP o čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Tým spôsobom mohol súd už za účinnosti novej procesnej úpravy predchádzajúce pochybenie v procesnom postupe napraviť, čo však súd neurobil a z jeho rozhodnutia nie je zrozumiteľne zrejme ako ustálil rozsah predmetu konania a ako sa vysporiadal s podaniami žalobcu vykonanými vo vzťahu k predmetu žaloby. Nerozhodnutím o celej prejednávanej veci tým, že súd nerozhodoval o procesných úkonoch strany sporu tak ako mu to vyplývalo z ust. § 95 a § 96 O.s.p., resp. po 1.7.2016 ako mu to vyplývalo z § 142 a § 145 CSP, a to ani v konečnom rozhodnutí, došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým sa odňala možnosť strane sporu konať pred súdom. Tým došlo k vade konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorá zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd v súvislosti s viacerými podaniami žalobcu dáva do pozornosti, že pri úkonoch strany sporu, ktoré nie sú dostatočne zrozumiteľné alebo sú neúplné, je potrebné postupovať v zmysle § 128 alebo § 129 CSP.

56. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie pochybil, keď sa nezaoberal podaniami žalobcu, a to jednak podaním zo dňa 18.11.2013, na základe ktorého žiadal o zastavenie konania v časti ním uplatneného nároku vo výške 24 231,56 eur s prísl., z titulu užívania sídla nehnuteľnosti a podaním zo dňa 15.04.2016, na základe ktorého po čiastočnom späťvzati žaloby na č. I. 267 žiadal zaplatenie istiny vo výške 125.022,57 eura s prísl., od 3.04.2001 až do zaplatenia z titulu neuhradeného nájomného a poplatkov za užívanie sídla nehnuteľností vo výške 7 302,68 eura s prísl. Bude preto potrebné v ďalšom konaní vysporiadať sa aj s týmto podaním žalobcu. Taktiež bude potrebné opätovne sa zaoberať aj podaním žalobcu zo dňa 15.5.2019, a nakoľko toto podanie nie je dostatočne určité (a tým zrejme rozdielne interpretované súdom a stranou, ktorá ho podala), pretože neobsahuje jednoznačnú špecifikáciu uplatnených nárokov, bude potrebné ho žalobcom na výzvu súdu doplniť a upresniť.

57. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, na základe ktorej spochybňuje vecnú príslušnosť Krajského súdu v Bratislave, odvolací súd konštatuje irelevantnosť danej námietky, nakoľko o otázke príslušnosti Krajského súdu v Bratislave už bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Ndob/5/2006-48 zo dňa 28. februára 2006, kedy bolo rozhodované o príslušnosti súdu v tomto konaní, a kde bolo rozhodnuté, že vecne príslušným je Krajský súd v Bratislave, a to s poukazom na § 89 OSP, podľa ktorého, ak je daná príslušnosť súdu vo veci samej, tak je daná príslušnosť aj vo vzájomnom návrhu. V dôsledku vyššie uvedeného nie je možné opätovne rozhodnúť o vecnej príslušnosti, nakoľko už o nej bolo rozhodnuté Najvyšším súdom Slovenskej republiky na č. I 48 (toto rozhodnutie nebolo zrušené) a týmto rozhodnutím boli súdy nižšej inštancie viazané. Navyiac Najvyšší súd tu koná v odvolacej inštancii.

58. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, v závislom výroku o trovách prvoinštančného konania, ako aj vrátane uznesenia o nepripustení zmeny žalobcu, na základe ktorého sú výroky rozsudku súdu prvej inštancie, podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Nesprávnym procesným postupom totiž súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom (ktorý nenahrádza postup súdu prvej inštancie). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia, sa odvolací súd ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní nezaoberal.

59. Úlohou prvoinštančného súdu bude svoje nové rozhodnutie vo veci náležitým a presvedčivým spôsobom odôvodniť a v odôvodnení sa vysporiadať so všetkými podstatnými skutočnosťami tvrdenými stranami primárne: a/ ustáliť si predmet konania, vysporiadať sa s jednotlivými podaniami

žalobcu uvedenými najmä v bode 54. a 56. tohto odôvodnenia (bude potrebné niektoré z nich zo strany žalobcu doplniť a upresniť, aby bola odstránená ako už bolo vyššie uvedené, v niektorých prípadoch ich neurčitost' a nekonkrétne, a to postupom súdu podľa § 128 CSP) , b/ vykonať, prípadne riadne vyhodnotiť dôkazy, na ktoré sa argumentačne odvolá v rámci svojho odôvodnenia (v prípade odvolania sa na dôkazy v inej právnej veci, je potrebné tieto vykonať a zabezpečiť, či prihliadnuť na ne procesne súladným spôsobom), c/ vysporiadať sa so všetkými relevantnými námietkami a dôkazmi potrebnými pre rozhodnutie vo veci, vrátane námietok aj zo strany žalovaného, napr. týkajúcich sa platnosti Nájomnej zmluvy o nájme bytových a nebytových priestorov zo dňa 25.9.1998, pretože predpokladom priznania nájomného v určitej výške je platné uzatvorenie nájomnej zmluvy (v rozsahu tvrdení strán sporu ustáliť predpoklady platného uzavretia nájomnej zmluvy k nebytovému priestoru, splnenia jej formálnych náležitostí i naplnenia účelu zmluvy, resp. aj účelu prenajímaného nebytového priestoru - či bol prenajatý na účel, na ktorý je stavebne určený .. a pod.; ďalej napr. aj námietkou žalovaného o antitativovaní zmlúv, či o tom, že nemohol predmetnú nehnuteľnosť užívať a ani ju neužíval a ďalšie podľa obsahu spisu), d/ následne po vyriešení týchto otázok zaoberať sa otázkou výšky neuhradeného nájomného (vysporiadať sa tak s tvrdeniami a dôkazmi žalobcu, ako aj s obranou a dôkazmi žalovaného vo vzťahu k otázke rozsahu vykonaných rekonštrukčných prác a výške nákladov na ne) a ak bude predmetom konania aj poplatok za užívanie nehnuteľnosti ako sídla i opodstatnenosťou tohto nároku (v rozsahu uplatnenia žalobcom po tom ako sa súd vysporiada s jednotlivými podaniami žalobcu týkajúcimi sa rozsahu uplatnenej žaloby a námietok žalovaného voči tomuto nároku, ako napr. vzniesol námietku premĺčania).

60. Podľa § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom uznesení.

61. Odvolací súd zrušil aj výrok súdu prvej inštancie, ktorým súd návrh žalovaného zo dňa 21.12.2017, doručený súdu dňa 21.12.2017 na prerušenie konania zamietol podľa § 389 ods. 2 CSP a výrok o nároku na náhradu trov ako výrok viazaný k meritórnemu rozhodnutiu.

62. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

63. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.